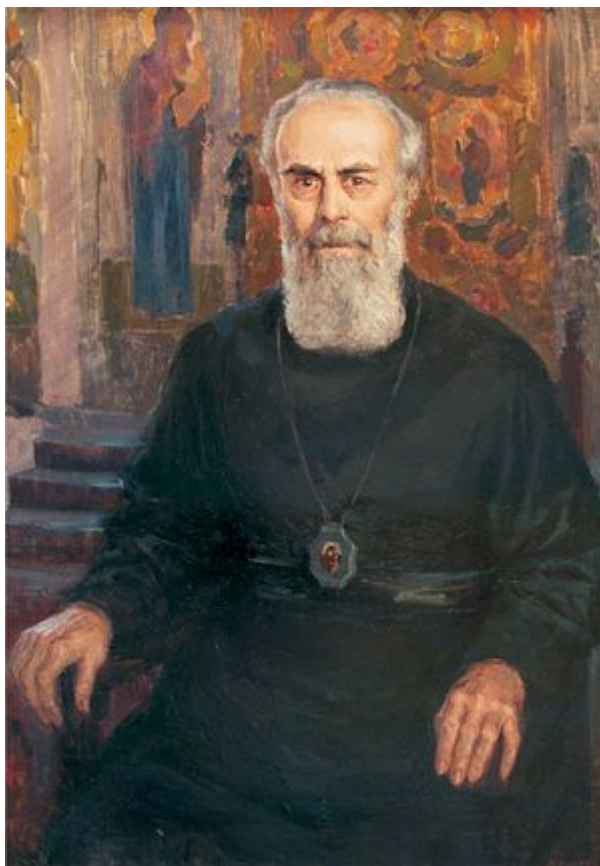

3 Ιουλίου 2021

Τὸ κάλεσμα τῶν Ἀποστόλων (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Άπό μιὰ ἐνοριακὴ ὁμιλία τῆς 5ης Δεκεμβρίου 1972.

Εἶναι βασικὸ γιὰ ἐμᾶς νὰ κατανοήσουμε τὴ σχέση πού ὑπάρχει ἀνάμεσα στὸν Χριστὸ καὶ τοὺς ἀποστόλους. Ἄν μελετᾶτε τὸ Εὐαγγέλιο, θὰ δεῖτε ὅτι οἱ Ἀπόστολοι καὶ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς γεννήθηκαν καὶ ἔζησαν στὴν ἴδια περιοχὴ. Ὁ Χριστὸς ἦρθε νὰ ζήσει σὰν παιδὶ στὴν Ναζαρέτ• οἱ Ἀπόστολοι ἔζησαν ὅλοι γύρω ἀπὸ τὸν τόπο Του. Δὲν γνωρίζουμε τίποτα ἀπὸ τὰ νεανικὰ χρόνια αὐτῶν τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ ἂν σκεφτοῦμε ὅτι ἡ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας βρισκόταν σὲ ἀπόσταση μικρότερη τῶν 4 μιλίων ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ, ὅτι ὅλες οἱ πόλεις καὶ τὰ χωριὰ, ὅπου ὁ Πέτρος, ὁ Ἀνδρέας, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἰάκωβος καὶ οἱ ἄλλοι μαθητὲς ἔζησαν, βρισκόνταν γύρω ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος, μποροῦμε νὰ φανταστοῦμε ὅτι εἶχαν συναντήσῃ δεῖ καὶ ἀκούσῃ τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστὸ ὡς παιδὶ καὶ ὡς νέο.

Δὲν γνωρίζουμε κάτι γιὰ τὴν ἐπιρροὴ τῆς προσωπικότητος Του, καθὼς μεγάλωνε ἀρμονικὰ εἰς ἄνδρα τέλειον, ἀπὸ ἀπόψεως πνευματικῆς σοφίας καὶ ἀρετῆς, ἀλλὰ ὑπῆρχαν μεταξύ τους δεσμοὶ οἰκειότητος. Οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰωάννη, ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Ἰωάννης, ἦταν μαθητὲς ἐνὸς ἐξαδέλφου τοῦ Κυρίου. Ὁ Ἰάκωβος ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Ἰωάννη, ὁ Πέτρος ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Ἀνδρέα. Ὅταν πρῶτοι συνάντησαν τὸν Χριστὸ, ἀναζήτησαν τοὺς φίλους τους Ναθαναὴλ καὶ Φίλιππο. Ἀκόμα τὰ λόγια τοῦ Ναθαναὴλ: «Μπορεῖ κάτι καλὸ νὰ προέλθῃ ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ;» δὲν εἶναι παράξενα.

Τι θα ἔλεγε ὁ κάθενας μας, ἂν τοῦ ἔλεγαν ὅτι ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος ἔγινε ἄνθρωπος καὶ ζεῖ σ' ἓνα χωριὸ 4 μίλια μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ του;

Καὶ ἔπειτα ὑπάρχει μιὰ ὀλόκληρη πορεία πὺ μποροῦμε ν' ἀκολουθήσουμε στὰ Εὐαγγέλια, ὅπου μπορεῖ κάποιος νὰ δεῖ πῶς σταδιακὰ οἱ μαθητὲς ἀνακαλύπτουν τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, πῶς σταδιακὰ ἔρχεται πρὸ κοντὰ τους. Καὶ μιὰ μέρα, ἡ σχέση τους μαζί Του εἶναι τέτοια πὺ δὲν μποροῦσαν νὰ Τὸν ἀφήσουν ἀκόμα καὶ καὶ ἂν τὸ ἤθελαν. Ὅταν οἱ περισσότεροι μαθητὲς Του τὸν ἐγκατέλειψαν, ὁ Κύριος εἶπε στοὺς δώδεκα: «Θὰ φύγετε κι ἐσεῖς;» κι ὁ Πέτρος ἀπάντησε: «Ποῦ νὰ πάμε; Τὰ λόγια Σου εἶναι λόγια ζωῆς αἰωνίου». Αὐτὴ ἡ σχέση ἀνάμεσα στοὺς μαθητὲς καὶ τὸν Χριστό, πὺ ἴσως ἄρχισε μέσα ἀπὸ τὴ φιλία, κατόπιν ἐξελίχθηκε σὲ θαυμασμό, γιὰ ν' ἀναπτυχθεῖ σὲ σχέση ἀνάμεσα στοὺς μαθητὲς μὲ τὸν Διδάσκαλο καθ' ὁδὸν πρὸς τὸν Καίσαρα Φίλιππο, ἀναγνωρίζεται καὶ ὁμολογεῖται ἀπὸ ἓναν ἀπ' αὐτοὺς ὡς δῶρο τοῦ Θεοῦ: «Εἶσαι ὁ Χριστὸς, ὁ Υἱὸς τοῦ Ζωντανοῦ Θεοῦ».

Εἶναι μιὰ τόσο βαθιὰ, τόσο τέλεια, τόσο ὀλοκληρωμένη σχέση, ἔτσι πὺ ὅταν ἀκόμα ὁ τρόμος τοὺς συνέχει, δὲν μποροῦν νὰ Τὸν ἀφήσουν. Ὅταν ὁ Χριστὸς λέει στοὺς μαθητὲς Του ὅτι πηγαίνει στὴ Βηθανία, ἐπειδὴ πέθανε ὁ Λάζαρος, οἱ μαθητὲς Τοῦ λένε: «Ἐπιστρέφεις στὴν Ἰουδαία; Δὲν σκοπεύουν νὰ σὲ σκοτώσουν;» Κι ἓνας λέει: «Ἄς πάμε καὶ ἄς πεθάνουμε μαζί Του». Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ Θωμᾶς, ἐκεῖνος πὺ τόσο συχνὰ λογίστηκε σὰν ἄπιστος. Ὅχι, δὲν ἦταν ἄπιστος. Ἦταν ἔτοιμος νὰ ζήσει καὶ νὰ πεθάνει μὲ τὸν Διδάσκαλο του, ἀλλὰ δὲν εἶναι προετοιμασμένος νὰ δεχτεῖ μὲ εὐκολία τὰ νέα τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ, μ' ὅ,τι συνεπάγεται τὸ ζωηφόρο μήνυμα αὐτῆς, χωρὶς νὰ εἶναι σίγουρος – ἐπειδὴ ὅταν ὁ Χριστὸς πέθανε στὸν Σταυρὸ, οἱ μαθητὲς Του σκορπίστηκαν φοβισμένοι γιὰ νὰ κρυφτοῦν, καὶ ὅμως ἦταν δεμένοι μ' Ἐκεῖνον ὡς τὰ μύχια τῆς καρδιάς, τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς τους, ἐνοιωθάν ὅτι ἡ Ζωὴ ἔπαψε νὰ ὑπάρχει στὸν κόσμο, στὴν ζωὴ τους. Αὐτὸ μᾶς συμβαίνει ὅταν κάποιος ἀγαπητὸ πρόσωπο πεθαίνει. Τότε ἀνακαλύπτουμε ὅτι ἐπειδὴ πέθανε, κάθε τι, ρηχό, τετριμμένο, μικρό, πολὺ ἀσήμαντο, γιὰ νὰ εἶναι τόσο σημαντικὸ ὅσο ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος, χάνει κάθε νόημα. Ἀπομακρυνόμαστε ἀπ' αὐτὸ, γινόμαστε τόσο σπουδαῖοι ὅσο ὁ τρόπος πὺ ἀντιλαμβανόμαστε τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο.

Αὐτὸ εἶναι πὺ τοὺς συνέβη, ἀλλὰ τότε δὲν ὑπῆρχε ζωὴ, ὑπῆρχε μόνο ἓνας καταστρεπτικὸς, συντριπτικὸς θάνατος. Δὲν μποροῦσαν πιά νὰ ζοῦν, ἐπειδὴ ἡ Ζωὴ εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ ζωὴ τους, ἀλλὰ μποροῦσαν νὰ συνεχίσουν νὰ ὑπάρχουν. Κι ὅμως ξαφνικὰ ἀνακάλυψαν ὅτι ὁ Χριστὸς ἦταν ζωντανός καὶ ὅτι μποροῦσαν νὰ ζοῦν καὶ ἀκόμη περισσότερο, ὅτι, κατὰ ἓνα μυστηριώδη τρόπο, ἐπειδὴ εἶχαν πεθάνει τόσο βαθιὰ καὶ ὀλοκληρωτικὰ μέσα ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐνότητα μαζί Του, μποροῦσαν, μέσα ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐνότητα – τὴ δικὴ Του καὶ μαζί τὴ δικὴ

τους- να είναι ζωντανοί, αλλά ζωντανοί με αδιάσειστη τή βεβαιότητα ότι κανένας θάνατος δεν μπορεί πλέον να τους αποκλείσει από τή ζωή, καμιά μορφή θανάτου• ό θάνατος είχε ήττηθεϊ. Αυτό είναι που ψάλλουμε τò Πάσχα, αυτό διακηρύτουμε ως Εύαγγέλιο. Η ζωή έχει θριαμβεύσει, ό θάνατος δεν έχει δύναμη επάνω μας· τò σώμα μας δεν έχει τή δύναμη να μάς νικήσει όταν θα πεθάνει. Αυτή είναι μία από τις κύριες μαρτυρίες τών αποστόλων· δεν ήταν απλά τόσο πιστοί ώστε να είναι έτοιμοι να πεθάνουν, αλλά ήταν τόσο βέβαιοι από μιαν έσωτερική βεβαιότητα, από τήν αϊωνιότητα που αναβλύζει από μέσα τους, από τή νίκη μέσα τους τής ζωής του Χριστού, ότι δεν υπάρχει πλέον θάνατος. Κάποιος μπορεί εϊρηνικα ν' αφήσει ό,τι είναι εφήμερο, καθώς λέει ό Απόστολος Παύλος. Για τόν Απόστολο Παύλο θάνατος δεν σημαίνει ότι απεκδύεται τήν εφήμερη ζωή, σημαίνει ότι ζεϊ τήν αϊωνιότητα, τήν αϊωνιότητα που πραγματοποιεϊται ήδη από τώρα, όπως ήταν από τήν αρχή, αγωνιζόμενος να τήν κάνει πραγματικότητα σ' αυτό που αποκαλεϊ σώμα τής άμαρτίας.

Άπόδοση στην νεοελληνική : www.agiazoni.gr

Πηγή: [agiazoni.gr](http://www.agiazoni.gr)